

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 380/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., zastúpenej A., s. r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Sž 15/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti M. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 6 Sž 15/2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 16. júla 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že v dňoch 21., 24., 25., 26., 27., 28. a 31. augusta 2009 sťažovateľka odvysielala v televíznom programe R. informácie o bytovom dome F., ktoré mohli naplniť definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“). Dňa 9. februára 2010 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) ako správny orgán v oblasti vysielania a retransmisie rozhodnutím sp. zn. RP/08/2010 uložila sťažovateľke pokutu vo výške 10 000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona o vysielaní. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu odvolanie. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 SŽ 7/2010 z 10. marca 2011 bolo rozhodnutie rady zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Novým rozhodnutím rady sp. zn. RP 20/2011 z 24. mája 2011 bola za porušenie povinnosti podľa § 32 ods. 12 zákona o vysielaní v znení účinnom k 31. augustu 2009 sťažovateľke uložená pokuta vo výške 10 000 €. Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 6 SŽ 15/2011-23 z 25. apríla 2012 bolo rozhodnutie rady potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľky došlo k zásahu do jej základných práv pre nedodržanie zákonnej subjektívnej lehoty, v ktorej mala rada rozhodnúť. Táto totiž nerozhodla do 6 mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti sťažovateľky dozvedela.

Podľa § 64 ods. 4 zákona o vysielaní rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinnosti podľa tohto zákona na zasadnutí rady. Sťažovateľka porušila povinnosť 31. augusta 2009. Pre počítanie subjektívnej lehoty podľa zákona o vysielaní v znení účinnom do 14. decembra 2009 je dňom rozhodujúcim pre určenie začiatku plynutia lehoty deň, keď bola rade doručená sťažnosť fyzickej osoby smerujúca proti odvysielanému televízному programu. Takáto sťažnosť bola doručená 7. septembra 2009 a od tohto dátumu začala plynúť subjektívna lehota. Objektívna lehota má začiatok deň nasledujúci po dni, v ktorom nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty, t. j. 1. septembra 2009. Rozhodnutie rady bolo vydané 24. mája 2011. Pritom subjektívna lehota, v ktorej rada

mohla rozhodnúť o porušení povinnosti, ako aj o uložení sankcie, uplynula ešte v roku 2010. Preto došlo k preklúzii subjektívnej lehoty. Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má materiálne a procesné dôvody. Len včasným uložením sankcie možno dosiahnuť jeho účel, pričom čím dlhšia je doba od spáchania protiprávneho konania, tým menšia je sila dôkazných prostriedkov. Sankcia už nefunguje ako prostriedok individuálnej a generálnej prevencie. Takéto oneskorené sankcionovanie nenapĺňa účel, ktorý má ako trest vyvolať. Je nemožné, aby rada rátala s tým, že keď jej rozhodnutie je napadnuté odvolaním a najvyšší súd rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie, začala jej plynúť nová subjektívna doba na rozhodnutie a uloženie sankcie. Rada musí uložiť sankciu vždy do šiestich mesiacov odo dňa, kedy sa o porušení práva dozvedela. Iným výkladom by sa vytváral stav, podľa ktorého by ustanovenie o subjektívnej lehote bolo bezvýznamné, keďže rade poskytuje možnosť rozhodnúť v úplne inej a omnoho dlhšej lehote. Podľa názoru sťažovateľky ústavný súd musí zodpovedať otázku, či je rozhodnutie vydané po uplynutí subjektívnej lehoty spravodlivé.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 SŽ 15/2011 s tým, aby bol rozsudok z 25. apríla 2012 v spojení s rozhodnutím rady z 24. mája 2012 zrušený a vec bola vrátená rade na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 323,51 €.

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 6 SŽ 15/2011-23 z 25. apríla 2012 doručeného právnemu zástupcovi sťažovateľky (podľa dátumovej pečiatky) 16. mája 2012 vyplýva, že ním bolo potvrdené rozhodnutie rady sp. zn. RP 20/2011 z 24. mája 2011. Podľa názoru najvyššieho súdu opravný prostriedok sťažovateľky nie je dôvodný. V súvislosti s námietkou nedodržania zákonom ustanovenej šesťmesačnej subjektívnej lehoty na rozhodnutie o uložení sankcie poukazuje najvyšší súd na ustanovenie § 64 ods. 3 zákona o vysielaní v znení účinnom v čase spáchania deliktu, podľa ktorého rada rozhodne o uložení sankcie do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 64 ods. 4 zákona o vysielaní v znení účinnom po 15. decembri 2009 rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená, pričom za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady. Sťažovateľka mala porušiť povinnosť 31. augusta 2009. Subjektívna šesťmesačná lehota začala rade plynúť podľa § 64 ods. 3 zákona o vysielaní v znení účinnom do 14. decembra 2009 dňa 7. septembra 2009, keď bola rade doručená sťažnosť fyzickej osoby smerujúca proti inkriminovanému televíznemu programu. Rozhodnutie rady sp. zn. RP 08/2010 bolo vydané 9. februára 2010, teda pre počítanie subjektívnej lehoty uplynulo 5 mesiacov a 2 dni. Subjektívna lehota bola v danom prípade zachovaná, pretože rada prvýkrát rozhodla o uložení sankcie v zákonom ustanovenej šesťmesačnej lehote. Vychádzajúc z ustanovenia § 64 ods. 3 zákona o vysielaní treba konštatovať, že zákonodarca určil subjektívnu lehotu, ktorá sa vzťahuje na prvé rozhodnutie v konaní o uložení sankcie, nie teda na ďalšie konanie po zrušení rozhodnutia o uložení sankcie súdom, a to rešpektujúc skutočnosť, že sankcia je uložená v jednom celistvom konaní. V dôsledku toho, že najvyšší súd prvé rozhodnutie o uložení sankcie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, rada nerozhodovala v novom konaní, ale v konaní, ktoré treba považovať za pokračovanie už v začatom konaní po zrušení rozhodnutia súdom.

Z uvedených dôvodov námietku sťažovateľky, podľa ktorej sankcia bola uložená neskorším rozhodnutím rady po uplynutí šesťmesačnej subjektívnej lehoty, treba považovať za nedôvodnú. V prípadoch, keď v sankčnom konaní podľa zákona o vysielaní rada rozhoduje v ďalšom konaní o uložení sankcie, je jej povinnosťou rozhodovať v jednoročnej objektívnej lehote. Táto v danej veci začala plynúť nasledujúcim dňom od porušenia povinnosti, t. j. 1. septembra 2009. Rozhodnutie rady sp. zn. RP 20/2011 bolo vydané 24. mája 2011, čiže od začiatku plynutia objektívnej lehoty do vydania rozhodnutia o uložení sankcie uplynul 1 rok, 8 mesiacov a 24 dní. V tejto lehote sú však zahrnuté aj časové úseky, keď podľa § 246d Občianskeho súdneho poriadku lehota na zánik zodpovednosti neplynula, keďže rada rozhodla po druhýkrát, a to po predchádzajúcom zrušení jej rozhodnutia najvyšším súdom, pričom za deň, kedy lehota začne spočívať,

sa považuje deň, kedy začalo súdne konanie. Posledným dňom spočívania lehoty je deň právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Prvé rozhodnutie rady sp. zn. RP 08/2010 bolo napadnuté opravným prostriedkom doručeným najvyššiemu súdu 26. marca 2010. O opravnom prostriedku sa rozhodlo rozsudkom z 24. marca 2011, teda lehota neplynula 11 mesiacov a 28 dní, z čoho vyplýva, že rada vydala rozhodnutie nielen v subjektívnej šesťmesačnej lehote, ale aj v objektívnej jednoročnej lehote.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľky, podľa ktorej rada vo veci nerozhodla v subjektívnej šesťmesačnej lehote, pretože v tejto lehote bolo vydané iba jej prvé rozhodnutie, ktoré však najvyšší súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Ďalšie rozhodnutie však už bolo vydané po uplynutí lehoty. Podľa sťažovateľky za správny možno považovať iba taký výklad, podľa ktorého aj prípadné nové rozhodnutie (po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia vydaného súdom) musí byť vydané v šesťmesačnej subjektívnej lehote.

Podľa názoru ústavného súdu sú úvahy najvyššieho súdu vyčerpávajúce a presvedčivé. Podrobne zdôvodňujú zásady a spôsob počítania subjektívnej lehoty v danom prípade. Rozsudok preto nemožno považovať za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený.

V danej súvislosti neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľka nijako konkrétne nepolemizuje s argumentáciou najvyššieho súdu vysvetľujúcou spôsob plynutia, resp. počítania subjektívnej lehoty. Sťažovateľka sa totiž obmedzila iba na zopakovanie svojho odlišného právneho názoru bez toho, aby pritom reflektovala na konkrétnu argumentáciu najvyššieho súdu.

Napokon treba poznamenať, že hoci sťažovateľka žiadala vysloviť aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pričom verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom, neuviedla nijaké skutočnosti, ale ani úvahy, z ktorých by porušenie uvedeného článku ústavy malo vyplývať.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2012